

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 556/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Града Београда, Секретеријат за имовинске и правне послове, Сектор за пословни простор, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против туженог АА из ..., ради стицања без основа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари, стварно и месно **НАДЛЕЖАН ЈЕ** Виши суд у Београду.

Образложење

Тужилац Град Београд, Секретеријат за имовинске и правне послове, Сектор за пословни простор поднео је 16.11.2018. године Првом основном суду у Београду тужбу против туженог АА из ..., ради стицања без основа по основу неплаћене закупнине за пословни простор који се налази у ..., ул. ... бр. ..., површине 72 м². По пријему тужбе, Први основни суд у Београду се решењем П 19127/18 од 28.11.2018. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном.

Виши суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Апелационом суду у Београду, ради решавања сукоба стварне надлежности. Апелациони суд у Београду је решењем Р 118/2019 од 16.05.2019. године одлучио да је за суђење у овој правној ствари надлежан Виши суд у Београду.

Виши суд у Београду се решењем П 663/2019 од 11.07.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном, с позивом на одредбу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, будући да се спор води између државног органа као правног лица и туженог као физичког лица, па како тужилац од туженог потражује накнаду због повреде предуговора о закупу пословног простора, те да је спор проистекао из обаљања пословне делатности, то је за поступање у овој правној ствари стварно надлежан да поступа привредни суд.

Привредни суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08...88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Београду.

Наиме, одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 23. став 1. тачка 7. истог Закона, прописано је да виши суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између правног лица на страни тужиоца и физичког лица на страни туженог, односно ни једна парнична странка није правно лице које има статус привредног субјеката, у смислу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу.

С обзиром да није испуњен субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – јер спор није произишао из привредне делатности парничних странака, као и да је предмет спора стицање без основа на име неплаћене закупнине за пословни простор који се налази у ... у ул. .. бр. ..., површине 72 м², а да је одредбом члана 51. став 1. ЗПП, за за суђење у споровима из закупних односа на непокретности, одређена искључива месна надлежност суда на чијем се подручју налази непокретност, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Београду месно и стварно надлежан да поступа у овој правној ствари, а на основу члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова (с обзиром да вредност предмета спора од 12.037.400,00 динара омогућује изјављивање ревизије, члана 51. став 1. ЗПП и члана 4. став 1. тачка 1. Закон о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава ("Службени гласник РС", број 101/13).

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић